

Oğlan ve Kobaylar

Jane MEADOW

Oğlan ve Kobaylar

Jane MEADOW

Ben her zaman kendine ait bir evcil hayvan isterdi. Güneşli bir cumartesi günü, annesiyle birlikte hayvan barınağına gitti. Ben, bir gözünün üstünde beyaz bir leke olan küçük, kıvılturuncu bir kobay görünce kocaman kahverengi gözleri parladı. "Merhaba, küçük dostum," diye fısıldadı Ben. Kobay cesurca ve konuşkan bir şekilde ona ciyaklayarak karşılık verdi. Ben hemen arkadaş olacaklarını anladı.

Barınaktaki hanım gülümsedi. "Bunun adı Pip," dedi. "Bir de utangaç bir arkadaşı var, adı Squeak." Sakin, yumuşak kahverengi yüzlü, krem ve kahverengi tüylü bir kobayı kaldırdı. Squeak, Pip'in arkasından dışarı baktı ve yumuşak, küçük bir ses çıkardı. "İkisi bir arada geliyor," diye açıkladı hanım. "Kobaylar sosyal evcil hayvanlardır. Tıpkı insanlar gibi arkadaşla ihtiyaç duyarlar."

Ben'in yuvarlak, sevimli yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Öyleyse ikisini de alıyorum!" dedi. En sevdiği hardal sarısı tişörtünü ve mavi kot tulumunu giymişti. Eve dönerken iki kobay rahat bir kutuda birbirine sokuldu. Pip durmadan ciyaklıyor ve etrafı keşfediyordu, Squeak ise hep hemen arkasındaydı. Ben onlara söz verdi: "Size şimdiye kadarki en güzel evi yapacağım."

Eve dönünce Ben odasının bir köşesini kobaylar için boşalttı. Koşup saklanabilecekleri bol alanı olan büyük bir kafes kurdu. İçine küçük bir ahşap ev, bir tünel ve yumuşak bir battaniye koydu. "İşte," dedi Ben, onları nazıkçe içeri yerleştirirken. Pip sevinçle zıplayarak ortalıkta koşturdu. Squeak sessizce onu izledi, her köşeyi kokladı. Ben güldü. "Sanırım hoşunuza gitti!"

Ertesi sabah Ben yeni arkadaşlarını kontrol etti. Pip yüksek sesle ciyaklıyordu, Squeak ise yumuşak bir mırıltıyla karşılık veriyordu. "Birbirinizle mi konuşuyorsunuz?" diye sordu Ben. Dikkatle dinledi. Ben taze saman getirince Pip mutlu bir ciyıklama yaptı, Squeak de ona cıvıldayarak karşılık verdi. Ben kobayların duygularını paylaşmak için küçük sesler kullandığını öğrendi. "Siz ikiniz hep sohbet ediyorsunuz!" diye kıkırdadı.

Ben kobaylarını sağlıklı ve mutlu tutacak yiyecekleri öğrenmek istedi. Kütüphaneden bir kitap okudu ve veterinerine sordu. "Taze saman en önemlisidir," dedi veteriner. "Bir de havuç ve marul gibi sebzeler, ödöl olarak da biraz meyve." Ben duvarına bir çizelge yaptı. Her sabah Pip ve Squeak'e taze saman ve çitır sebzeler verdi. Mutlu mutlu çiğnediler ve Ben gurur duydu.

Bir öğleden sonra Ben, Pip'in Squeak'e çok yakın oturduğunu fark etti. İki kobay birbirine sokulmuş, yumuşak, huzurlu sesler çıkarıyordu. "Birlikte olmayı gerçekten seviyorsunuz, değil mi?" dedi Ben. Barınaktaki hanımın söylediklerini hatırladı: kobaylar arkadaşla ihtiyaç duyan sosyal evcil hayvanlardır. Ben gülümsedi. "Birbirinizin olmasına sevindim. Artık benim de siz varsınız."

Ben kobaylarına keşfetmeleri için daha da fazla alan vermeye karar verdi. Tüneller ve karton kutularla küçük bir oyun alanı yaptı. Pip tünellerden heyecanla ciyaklayarak koştu. Squeak daha yavaş takip etti ama hep Pip'in yanında kaldı. "Hiç ayrı kalmıyorsunuz," diye gözlemledi Ben. Onları birlikte oynarken izlemeyi çok seviyordu. "Sonsuza dek en iyi arkadaşlar," dedi.

Ben'in okuldan arkadaşları ziyarete geldi. Merakla kafesin etrafında toplandılar. "Neden o sesleri çıkarıyorlar?" diye sordu arkadaşı Mia. Ben açıkladı: "Böyle konuşuyorlar! Pip konuşkan olan, Squeak de yumuşak bir sesle karşılık veriyor." Mia, Pip ve Squeak'in birbirlerine burunlarını sürmesini izledi. "Birlikte çok tatlılar," dedi. Ben başını salladı. "Birbirlerine ihtiyaçları var. Kobaylar arkadaşsız kalınca yalnız hissederler."

O gece Ben kafesten garip bir ses duydu. Parmak uçlarında oraya gitti ve Pip ile Squeak'in ahşap evlerinde birbirine sokulduğunu gördü. Pip alçak, mırıltılı bir ses çıkarıyordu, Squeak de minik cıvıltılarla karşılık veriyordu. "Korkuyor musunuz?" diye fısıldadı Ben. Kafesin yanına oturdu ve sakinleşene kadar yumuşak bir sesle konuştu. "Sorun yok," dedi. "Ben buradayım."

Ertesi gün Ben, Squeak'in her zamankinden daha sessiz olduğunu fark etti. Pip'in peşinden eskisi kadar dolaşmıyordu. Ben endişelendi. "Ne oldu, Squeak?" diye sordu. Yiyeceğini ve suyunu kontrol etti, her şey yolunda görünüyordu. Sonra hatırladı: kobaylar arkadaşına ihtiyaç duyar ama saklanıp dinlenmek için alana da ihtiyaç duyarlar. Belki Squeak sadece biraz sessizlik istiyordu.

Ben kafese daha fazla rahat saklanma yeri eklemeye karar verdi. İine yumuřak bir havlu koyduėu kk bir karton kutu yerleřtirdi. Squeak ieri srnp dıřarı baktı, koyu yuvarlak gzleri rahatlamıřtı. Kısa sre sonra Pip de ona katıldı ve birbirlerine sokuldular. "Sadece biraz zel bir yere ihtiyaın varmıř," dedi Ben nazike. "Anlıyorum. Herkesin biraz sessizliėe ihtiyaı olur."

Ben kobaylara bakmanın onların ihtiyaçlarına dikkat etmek demek olduğunu öğrendi. Koşacak bol alanları, yiyecek sağlıklı yemekleri ve saklanacak rahat yerleri olmasını sağladı. Ayrıca kobayların küçük seslerle konuştuğunu ve birlikte olmayı sevdiğini öğrendi. "Siz sadece evcil hayvan değilsiniz," dedi Ben onlara. "Siz benim arkadaşlarımsınız ve her gün size bakacağım."

Pip ve Squeak yeni evlerine alıştı. Pip Ben yiyecek getirdiğinde hâlâ yüksek sesle ciyaklıyordu, Squeak de hâlâ Pip'i her yerde takip ediyordu ama artık kendi başına da keşfe çıkıyordu. Ben onların sevinçle zıplayıp oynamasını izlemeyi çok seviyordu. Onlara güzel bir yuva verdiğini bilmek onu mutlu ediyordu. "Biz bir takımız," dedi. "Siz ikiniz ve ben."

Bir akşam Ben kafesin yanına oturdu ve Pip ile Squeak'ın birbirlerini temizlemesini izledi. Birbirlerine ne kadar ihtiyaçları olduğunu düşündü. "Biliyor musunuz," dedi onlara, "insanların da arkadaşına ihtiyacı var. Tıpkı sizin gibi." Gülümsedi, her gün bakacağı iki yeni arkadaşı olduğu için kendini şanslı hissetti. "Birbirinizin olmasına sevindim. Sizin de benim olmanıza sevindim."

O günden sonra Ben kobaylarına harika bir şekilde baktı. Onlara taze saman ve sebzeler verdi, kafeslerini temiz tuttu ve koşup saklanacak bol alanları olmasını sağladı. Kobayların, tıpkı insanlar gibi arkadaşına ihtiyaç duyan sosyal evcil hayvanlar olduğunu öğrendi. Artık Ben'in iki mutlu kobayı ve her gün bakacağı iki yeni arkadaşı var.